

זוּזי פּשיטִי [זוּזי מדינה] שהם שמינית שבכסף צורי.

ממאי, מנין שאין הכוונה לכסף צורי?

ומפרשינו: מדרקתני בסיפא דמשנתנו: במה דברים אמורים בעניי שבישראל, אבל במכובד הכל לפי כבודו. הרי שמשנתנו בעניי שבישראל היא עוסקת —

ואי סלקא דעתך ש"חמשים זוז" הינם חמשים זוז ממש, של כסף צורי, שהוא יקר מאד, הרי עניי — חמשים זוז מנא ליה? מנין יש לו לעניי שבישראל חמשים זוז כדי ליתן לה בגדים בערך זה?!

אלא ודאי שמע מינה: חמשים זוזי פשיטי.

שנינו במשנה: ואין נותנין לה לא חדשים בימות החמה ולא שחקים בימות הגשמים, אלא נותן לה כלים של חמשים זוז בימות הגשמים והיא מתכסה בבלאותיהן בימות החמה, והשחקים שלה:

תנו רבנן:

מותר מזונות — כגון אשה שאינה רעבתנית ואינה צריכה את כל השיעור המבואר במשנתנו — הרי הוא חוזר לבעל.

מותר בלאות — לאשה, וכמו ששנינו במשנתנו: והשחקים שלה.

ותמהה הגמרא: מותר בלאות לאשה — למה לה? כלומר: למה הן שלה, והרי כיון

שנותן לה כלים חדשים, למה לא תחזיר את השחקים לבעל?!

אמר רחבה: לפי שמתכסה בהן, בשחקים, בימי נדתה, כדי שלא תתגנה על בעלה אם תלבש בימי טהרתה את אותן הבגדים שהיא לובשת בימי נדותה.⁽³⁾

אמר אביי: נקטינן [קבלה היא בדינו]: אף שמותר בלאות של אשה הניזונית מבעלה הן שלה, מכל מקום מותר בלאות אלמנה שקיבלתם מן היורשים — שהן חייבים ליתן לה כלים חדשים של חמשים זוז משנה לשנה מן הנכסים שירשו מאביהם — הרי הן חוזרים ליורשיה.⁽⁴⁾

וטעם החילוק בין מותר בלאות של אשה הניזונית מבעלה לאשה הניזונית מן היתומים הוא:

כי התם — באשה הניזונית מבעלה — הטעם ששלה הן, הוא משום דלא תתגני באפיה [לא תתגנה בעיני בעלה], וכמבואר לעיל.

אבל הכא — שהיא ניזונית מן היתומים — תתגני ותתגני.

שנינו במשנה: נותן לה מעה כסף לצורכה, ואוכלת עמו מלילי שבת ללילי שבת:

מפרשת הגמרא: מאי "אוכלת"?

רב נחמן אמר: אוכלת עמו ממש בליל שבת, ולא ישרנה על ידי שלישי.

3. אדם. ריטב"א.

4. ובדין מותר המזונות של אלמנה למי הן —

3. ואף על גב שהוא אומר שלא איכפת לו אם תתגנה בעיניו, ובלבד שתחזיר לו את מותר הבלאות, אין שומעין לו, ובטלה דעתו אצל כל